

AT BO I ET KUNSTVÆRK

HVIS et hus er tegnet af en af de få arkitekter, hvis værker forventes at få plads i arkitekturhistorien, bliver det ikke alene behandlet og betragtet efter sin brugsværdi — men også som et monument over arkitektens kunstneriske særpræg. Det er naturligvis fornemt, men ikke uden vanskeligheder at bo i et sådant hus. Det har en dame i Klampenborg fået bekræftet ved en landsretsdom.

Hun protesterede mod, at hendes atrium-villa, der er tegnet af professor Arne Jacobsen, har kunnet pålægges servitutter vedrørende valg af gardiner og haveparasoller, opstilling af flagstænger og antenner samt bemaling af facaden enten hvert fjerde eller femte år, men altid samtidig med de andre, tilsvarende huse i rækken ud mod Strandvejen ved Bellevue. Landsretten har fastslået, at husets ejer er pligtig til at acceptere en sådan detailleret deklaration »under hensyn til bebyggelsens karakter«.

Det siger sig selv, at skal et hus til stadighed gå for at være en bestemt kunstners værk, så er der grænser for, hvor meget der kan ændres ved det. Men det er et spørgsmål, der i særdeleshed er presserende, når det drejer sig om beboelseshuse, hvori familier skal leve deres dagligliv, om begrænsningerne bør være så snævre, at arkitekten for tid og evighed skal kunne foreskrive gardinernes og parasollernes farve og tempoet for facadernes vedligeholdelse.

Her støder respekten for kunstnerens indflydelse uvægerlig an mod beboernes naturlige ønske om at indrette deres hjem efter deres egen smag og stilopfattelse. Det kan være, at denne smag undertiden er egnet til at give arkitekterne mareridt; men et smagsdiktatur, der som det nævnte trænger sig helt ind på privatlivets område, er til gengæld egnet til at understøtte en konformitet, der til syvende og sidst er endnu mere kunstfjendtlig end den dårlige smag.